

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: R. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem v Praze 8 – Karlín, Nile house, ul. Karolinská č. p. 654/2, PSČ 186 00, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016, č. j. OAM-32/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2016, č. j. OAM-32/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev. č. „X“, kterým žalovaný rozhodl, že žalobce je ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) s tím, že ve smyslu ust. § 46a odst. 5 téhož zákona je doba trvání zajištění stanovena do 5. 7. 2016, neboť by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že v případě žalobce se lze důvodně domnívat, že pokud by byl propuštěn ze ZZC, mohl by představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tento závěr zdůvodnil žalovaný tím, že žalobce vědomě nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky ani posléze uložené správní vyhoštění, pobýval na území České republiky nelegálně bez platného cestovního dokladu i jakéhokoliv pobytového oprávnění. Dle žalovaného tak žalobce opakovaně porušoval platné právní předpisy a svým chováním zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat a vyhnout se povinnosti vycestovat i případnému vyhoštění. S těmito závěry žalobce nesouhlasí.

Žalobce žalovanému vytýká porušení ust. § 46a zákona o azylu ve spojení s ust. § 2 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného zejména v části, v níž žalovaný odůvodňuje rozhodnutí nebezpečím žalobce pro veřejný pořádek. Žalobce se nepovažuje za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek a považuje napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nesprávné, neodůvodněné a nepřezkoumatelné, neboť z rozhodnutí nijak nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit a v čem je spatřována aktuálnost a závažnost tohoto ohrožení. Žalovaný tak nedostatečně odůvodnil, v čem shledává naplnění důvodu zajištění podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Na podporu této námítky žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, ze dne 15. 7. 2015, č. j. 1 Azs 98/2015 – 27, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 117, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Žalobce nepopírá, v době stanovené k vycestování v rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky nevycestoval a nadále zde nelegálně pobýval, nicméně to dle přesvědčení žalobce nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Dále žalobce namítl, že žalovaný ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně zdůvodnil nemožnost uplatnění v případě žalobce uplatnění zvláštního opatření uvedeného v ust. § 47 zákona o azylu. Žalovaný nesprávně v rozhodnutí konstatoval, že žalobce na území České republiky nemá ani žádnou adresu pobytu, když žalobce toliko uváděl, že před svým zajištěním žil se svou přítelkyní v bytě v Praze, jehož adresu si však nepamatuje. Žalovaný dostatečně nezdůvodnil, z jakého důvodu by pobyt žalobce v takovém bytě na ohlášené adrese nebyl dostatečný.

Závěrem žalobce namítl, že žalovanému nic nebránilo stanovit kratší dobu trvání jeho zajištění a ne v délce 110 dnů. Pokud tak žalovaný učinil, bylo nezbytné, aby stanovenou délku náležitě zdůvodnil jako přiměřenou délku trvání zajištění. Za situace, kdy žalovaný předběžně vyhodnotil žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, není žalobci jasné, proč se tato úvaha nepromítla i do jím stanovené lhůty pro zajištění. Na podporu této námítky žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce přes obsáhlost žaloby neuvedl nic, co by vyvracelo důvody, pro které bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí – tedy opakované porušování právního řádu České republiky, když žalobce svévolně vědomě neoprávněně pobýval na území České republiky, a to již od roku 2012, jak připouští sám žalobce. Žalobce přitom ani po uložení správního vyhoštění

z území České republiky nevystěsoval, ačkoliv tak dle správního vyhoštění měl učinit nejpozději do 1. 3. 2013. Žalobce ke svému cestovnímu dokladu uvedl, že jej nemá, neboť jej dal do zástavy ke známému, kterému dlužil peníze, přičemž s touto osobou není v kontaktu od listopadu 2015. Dále žalobce ve správním řízení uvedl, že k legalizaci svého pobytu v České republice nepodnikl žádné kroky, adresu svého pobytu u známého nezná a v České republice pracuje bez pracovního povolení.

Z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje konkrétní nebezpečí, že bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, když vědomě a opakovaně neplní zákonem uložené povinnosti a svým jednáním zcela jasně demonstruje naprostou neúctu k právnímu řádu České republiky. Institut zajištění cizince v ZZC dle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu představuje institut preventivní povahy, přičemž prokázané závadové jednání žalobce v minulosti je dle žalovaného silným argumentem pro zajištění žalobce v ZZC. Žalobce sice jen účelově podal žádost o mezinárodní ochranu, a to s cílem pouze oddálit možnost svého vyhoštění z území České republiky, když o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po dlouhé době svého nelegálního pobytu na území České republiky, a to po svém zajištění a umístění do ZZC, nicméně ve své žádosti argumentoval situací na Ukrajině a že se nechce zúčastnit bojů ve východní části země, a proto danou žádost nelze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v kratší délce azylového řízení, než je standardní doba. Propuštění žalobce ze ZZC a vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho osobní svobody by tak mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze důvodně předpokládat žalobcovo pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Doba 110 dnů byla řádně zdůvodněna a nepředstavuje maximální dobu v trvání 120 dnů. Žalovaný trval na tom, že na daný případ aplikoval řádně tzv. pojem veřejný pořádek a že své rozhodnutí řádně zdůvodnil.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Důvodem pro zajištění žalobce bylo to, že dne 13. 3. 2016 v rámci pobytové kontroly na adrese Praha 3 – Žižkov, ul. Na Vackově č. p. 10 žalobce nepředložil na výzvu k prokázání své totožnosti žádný doklad. Následně bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 24. 1. 2013 uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 let, které žalobce nerespektoval, z území nevystěsoval a nadále se zde zdržoval, přičemž nemá žádné vízum ani jiné oprávnění k pobytu, ani cestovní

doklad. Do protokolu o podání vysvětlení pak žalobce mj. uvedl, že v České republice pobývá nepřetržitě od roku 2012 s tím, že nevycestoval ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Své povinnosti vycestovat, a to do 1. 3. 2013 si byl žalobce vědom, včetně toho, že zde neoprávněně pobývá a počíná si protiprávně. Ke svému cestovnímu dokladu uvedl, že jej nemá, neboť jej dal za peníze do zástavy známému, neboť neměl na nájem, s nímž ovšem již není v kontaktu od listopadu 2015. Dále uvedl, že k legalizaci svého pobytu na území České republiky nepodnikl žádné kroky, bydlí v Praze u známého, adresu však nezná a pracuje zde bez pracovního povolení. Dále žalobce uvedl, že je zdrav a s ničím se neléčí. Na území České republiky nemá žádné příbuzné ani jiné vazby, žádnou osobu, k níž by měl zde vyživovací povinnost, s níž by vedl společnou domácnost, vůči níž by jeho ukončení pobytu v České republice bylo zásahem do soukromého a rodinného života, když na Ukrajině má syna a rodiče. Žalobce rovněž uvedl, že mu není známa žádná překážka či důvod, který by mu znemožňoval jeho vycestování z území České republiky a návrat na Ukrajinu s tím, že návrat na Ukrajinu nebude pro něho problém, když se chce vrátit domů za svoji rodinou.

Podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky svévolně vědomě neoprávněně pobýval na území České republiky, a to již od roku 2012 a dokonce přes uložené správní vyhoštění, ačkoliv tak měl učinit nejpozději do 1. 3. 2013, přičemž zde pobýval bez cestovního dokladu, neboť jej dal do zástavy ke známému, kterému dlužil peníze, k legalizaci svého pobytu v České republice nepodnikl žádné kroky, adresu svého pobytu u známého nezná a v České republice pracuje bez pracovního povolení, z čehož vyplývá neochota vrátit se dobrovolně na Ukrajinu. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud také zkoumal, zda zde jsou důvody pro uložení některého ze zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný opřel svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření o to, že žalobce k České republice dostatečné vazby ani stálou adresu

pobytu a lze u něj důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky, což představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky. Soud shledává tyto důvody za přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožňuje. Setrvání žalobce v ZZC je jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit, neboť dosavadní přístup žalobce svědčí o tom, že by se zvláštní opatření podle ust. § 47 zákona o azylu minula účinkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Soud se ztotožnil se žalovaným, že výše uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Soud uvádí, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území České republiky i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, sp. zn. A 2/2015; ze dne 7. 8. 2014, sp. zn. 44 A 40/2014 a ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 44 A 13/2015, jenž byl potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce po dlouhou dobu, a to od roku 2012, zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky a pobýval na jejím území bez platného cestovního dokladu či jakéhokoliv jiného pobytového oprávnění, a v situaci, kdy mu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění.

Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci řešit. Toto v souhrnu popsání jednání žalobce, jež jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku. V daném případě soud nemá pochyb o účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu soud, neboť ji žalobce podal po více než 3 letech svého nelegálního pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn a umístěn do ZZC, třebaže mu nic nebránilo žádost podat dříve.

Žalobce v řízení o mezinárodní ochranu deklaroval, že se na Ukrajinu vrátit nehodlá, neboť se nechce účastnit bojů na východní Ukrajině, když potřebuje pracovat a vydělávat peníze, protože na Ukrajině není práce, přičemž nepovažoval za nutné nijak legalizovat svá pobytová a pracovní oprávnění na území České republiky a ani uvést adresu svého pobytu na jejím území. Je tak zřejmé, že žalobce nehodlá nadále respektovat právní řád České republiky. Žalobce neuvádí žádné vazby na Českou republiku, takže nic neznemožňuje internaci žalobce nebo případnou realizaci jeho vyhoštění. Za této situace je jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě ochraně lidských práv a základních svobod.

K odůvodnění trvání doby zajištění žalovaný uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.“*

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, který je dostupný na www.nssoud.cz. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení. Nelze dopředu předjímat, jak skončí řízení o udělení mezinárodní ochrany, např., že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu. Bude-li tomu tak, omezení osobní svobody žalobce bude pochopitelně kratší. V této souvislosti přitom sám žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí avizoval, že na žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany nebude možné aplikovat ust. § 16 zákona o azylu, protože žalobce neuvedl jako jediný důvod jejího podání úmysl vyhnout se správnímu vyhoštění, když žalobce argumentoval i tím, že se nechce zúčastnit bojů na východní Ukrajině a že má obavy ze současné situace na Ukrajině, a proto u žalobce lze předpokládat ukončení azylového řízení ve standardní lhůtě 90 dnů, jak soud již poznamenal shora.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. dubna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová